

Sjoerd Kuyper

De. duik

Met illustraties van Sanne te Loo

DE PONTJESBRUG

Dit boek is opgedragen aan Junice Augusta en
Roland Colastica en aan Alice van Romondt en Roly St. Jago
– hun armen zijn mijn huis op Curaçao en op Aruba.

Restaurant De Gouverneur staat midden in Willemstad. Niet in het oude Punda maar aan de overkant van de Sint Annabaai, in Otrobanda. Wie voor het eerst op Curaçao komt, zou eigenlijk meteen van vliegveld Hato naar De Gouverneur moeten sjezen. Als je vaak naar Curaçao gaat, of het geluk hebt dat je op Curaçao woont, weet je waarom. Ga op de galerij zitten, bestel een aw'i lamoenchi, neem een slok en zet al je zintuigen wijd open.

Wat wil je het eerst weten? Wat je ruikt, wat je voelt, wat je proeft, wat je ziet of wat je hoort? Een oorverdovende herrie, dát hoor je. Het is prachtig. Zelfs wie het liefst in stilte leeft, zal met een glimlach luisteren naar het droevige geloei waarmee de grote cruiseships afscheid nemen van het eiland, naar de duizenden stemmen en voeten die langs komen, het gerinkel van bestek in de keuken, de zanger op de Handelskade aan de overkant van de baai, het gehamer waarmee oude huizen nieuw worden gemaakt, en naar de oude witte dame die bang *ga weg, ga weg, ga weg* schreeuwt naar de donkere heer die haar wil helpen met de parkeerautomaat.

En ondertussen proef je ijskoude citroen op je tong en voel je de hitte en het zweet dat je hoofd doet jeuken, en je voelt de eeuwige passaatwind die de hoed van je kop wil rukken en mee wil nemen, weg van de galerij, langs het water, over pleinen, dan de hoek om, naar een straatje waar de broer van de wind een winkeltje heeft waar je tweedehands hoeden kunt kopen. En je ruikt het zoute water van de baai en de bootjes die als pontjes van de ene kade naar de andere gaan varen als de brug open is. Of dicht. Net hoe je het wilt noemen als je niet over de brug kunt omdat hij dicht is. Of open. Maakt niet uit. De bootjes ruiken naar olie en matrozen van vroeger.

Misschien word je al duizelig van alles wat je hoort en proeft en voelt en ruikt, maar houd toch vooral ook je ogen wijd open en kijk naar het water, naar de zoet gekleurde huizen aan de Handelskade, en tuur tussen de forten door het zeegat uit. Dit is het mooiste uitzicht van de wereld.

En midden in dat uitzicht ligt de brug.

De brug heet Emmabrug, genoemd naar een Nederlandse koningin van meer dan honderd jaar geleden. De brug kan open zwaaien. Open varen eigenlijk. Hij drijft op zestien bootjes, die pontons heten. Daarom wordt de brug ook wel de pontonbrug genoemd. Maar de mensen zeggen meestal pontjesbrug. Als er een groot schip de Sint Annabaai in of uit wil, maakt de brugwachter de brug aan de kant van Punda los en de hele brug vaart dan, op die zestien pontons, als de wijzer van een enorme klok naar Otrobanda. Als je in Otrobanda staat lijkt het of de wijzer van het hele uur naar kwart voor vaart, als je in Punda staat, zwaait hij van half naar kwart over. Daarom zijn er ook mensen die de brug *Swinging Old Lady* noemen. En heel soms zegt iemand *Dirty Old Man* – omdat de brug onder de rokjes van de dames gluuert.

Drink je aw'i limoenchi, eet een stoofpotje dat karni stobá heet, en houd de zon in de gaten. Als die achter het Riffort verdwijnt, moet je opstaan en naar de brug lopen. De zon gaat snel onder op Curaçao, als een gloeiende munt die uit je geschroeide vingers in een spaarpot valt. Als je op de brug staat kun je de zon niet in zee zien verdwijnen maar wat je wel ziet is nog mooier. Op het moment dat hij ondergaat, spreidt de zon zijn armen en laat duizenden flamingo's los en die kleuren de hemel roze. Als je naast een meisje op de brug staat en zij kijkt naar al dat roze en jij ziet die kleur weer spiegeld in haar ogen, word je op slag verliefd op haar. En als je naast een jongen op de brug staat en hij kijkt naar al dat roze... Zelfde verhaal. Zulk roze vind je nergens anders op de wereld.

Een voor een strijken de flamingo's achter de horizon neer en de hemel wordt zwart. Dan verschijnen de sterren en de maan boven Curaçao. Behalve natuurlijk bij nieuwe maan, als de maan onzichtbaar dobert in de schoot van de hemel. Dan zijn er alleen de sterren. Als je dan nog op de brug staat, heb je een wonder gezien.

We gaan een half uur terug in de tijd: het is nieuwe maan, je staat op de brug, de zon gaat onder en de flamingo's stijgen op. Dan zie je mensen te water gaan. Vanaf de Handelskade en het Brionplein. Ze springen de Sint Annabaai in en zwemmen onder de brug door naar het roze licht in het westen en klauteren aan de andere kant van de brug weer de wallekant op. Beetje vreemd maar niks bijzonders, zul je zeggen. Nou, dan heb je niet goed gekeken. Want als de zwemmers onder de brug vandaan komen, zijn ze heel even, niet langer dan een seconde, verdwenen. Het is een wonder. Daarna zie je ze weer en zwemmen ze tussen de sterren, die niet alleen aan de hemel staan maar ook op het water drijven, naar de kant.

Ga dan naar huis, als je het geluk hebt dat je op Curaçao woont, of ga naar je hotel, en denk: hoe kan dit, wat was dit, wat gebeurt er bij de brug? Denk tot je een ons weegt en dan weet je het nog niet. Ga naar de stranden om te snorkelen, ga naar de landhuizen, ga lekker eten, ga naar het monument voor Tula en leer alles over de slavernij, huur een bootje en vergeet dat er bij nieuwe maan mensen onder de pontjesbrug door zwemmen. Maar... als je het niet kunt vergeten en je wilt weten waarom ze dat doen, lees dan dit boek.

